

Lyrikk

En Lyrisk stafett

I denne lyriske stafetten vil vi at kolleger skal dele stemninger, tanker og assosiasjoner rundt et dikt som har betydd noe for dem, enten i arbeidet eller i livet ellers. Den som skriver får i oppdrag å utfordre en etterfølger. Slik kan mange kolleger få anledning til å ytre seg i lyrikkspalten. Velkommen og lykke til!

Tove Rutle – lagleder

Som min utfordrer Henrik Brochmann påpeker, fins det musikk som hjelper. Goldbergvariasjonene har plastret utallige slitne kvelder. Wachet Auf, Bach's kantate nr 140, stemmer deg til religiøs høytid uansett livssyn. Keith Jarretts My song hjelper for hva som helst, og Neil Youngs Ambulance Blues kan skru minusdager til plussdager.

Men denne gangen gjelder det tekster. I 1903 trykket Arbeideravisa et anonymt dikt som Nordnorsk visegruppe satte musikk til og ga ut i 1979. Vinterens svartmørke virker på sjelen. Det gjør også lyset. Dette diktet gir mening både som en beskrivelse av nordnorsk vinter, sjelens mørke og et håp om lys:

De mørkeste dage

Ukjent forfatter/JA Johansen, utgitt av Nordnorsk Visegruppe på: Hei Løsti, 1979.

Så nådde vi bunnen,
igjen går det oppad
igjen går det fremad
mot lys og mot sol.
I tåkegrå dage og regntunge netter
Skred mørket imot sin ytterste pol.
Og har vi end knugende trængsler tilbake,
Isnen fra stormernes rungende røst,
Frysende dage hvor alt er et øde
Så føler vi dog som en lidende trøst.

At dagene langes, at solen får farver
At alt som nu sover i skogenes skjød
Kun venter på timen hvor friskt det skal spire.
Og blusse med livets og skjønnhetens glød.

Vi føler, at alt som nu knuger og gnager
Vort hjerte og gjør det forherdet og trist
Skal svinde når solkulens flammende lyshav
Får bugt med en vinters dødskolde brist.
Så nådde vi bunden, igjen går det oppad
Igjen går det fremad, mot lys og mot sol.

Det ville være en overdrivelse å påstå at jeg er en kjenner av Stein Mehren's poesi. Men jeg fascineres av mye og noe taller rett inn. Slik som dette:

Vennskap

Hva jeg søker i vennskapet
Nesten ingenting og likevel mer
enn jeg kan finne alene. For ennu leter jeg
og jeg søker ikke lenger trøst og trygghet
ikke engang bekreftelse søker jeg
Det har jeg fått eller stjålet som barn
Det forsøker jeg å gi mitt eget barn
Jeg er langt over førti år
Det er ikke mer å hente av slike ting
Min ensomhet blir ikke mindre av å støtte seg
til andres

Hva er det da jeg søker
Jeg går og bærer på biter av visdom
brokker av mening, ilanddrevne skår av
skjønnhet, bruddstykker som ikke passer sammen
Og det jeg søker er noe som stemmer med mine
funn, de få og forferdende øyeblikk
da mine ord og en annens ord
plutselig faller på plass i hverandre
Og jeg ser mer enn jeg kan se alene
Jeg ser!

Stein Mehren: Vennskap. Fra: Den usynlige regnbuen, 1981

Jeg sender stafetten videre til en venn som kan hjelpe til å se mer enn jeg kan se alene, Eivind Merok. Han er i tillegg en kjenner av nordnorsk lys og mørke.

Med hilsen
Per Stensland